

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 171/06-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. R. K., Ž., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14 C 174/03-194 z 19. apríla 2005 a rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 Co 192/05 zo 6. septembra 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. R. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2006 doručená sťažnosť Ing. R. K., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 14 C 174/03-194 z 19. apríla 2005 a rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 192/05 zo 6. septembra 2005.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 17. októbra 2003 uplatnil na okresnom súde nárok na zľavu z ceny z dôvodu zodpovednosti za vady diela na základe zmluvy o dielo uzavretej 2. októbra 2002. Okresný súd návrh zamietol rozsudkom č. k. 14 C 174/03-194

z 19. apríla 2005, proti ktorému sťažovateľ v zákonnej lehote podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 14 Co 192/05 zo 6. septembra 2005, ktorým napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza celý rad skutkových a procesných pochybení tak zo strany okresného súdu, ako aj krajského súdu, pričom v týchto pochybeniach vidí porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na základe ním uvádzaných skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy rozhodol o jeho práve na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdov vo výške 28 820 Sk s 13 % úrokom z omeškania od 26. mája 2003 a náhradu trov konania vo výške 52 958 Sk s 3,5 % úrokom od 20. apríla 2006 počítanými do zaplatenia z rozpočtových prostriedkov súdu do rúk sťažovateľa, navýšenými o trovy konania pred ústavným súdom. Sťažovateľ sa domáhal aj toho, aby mu bol v konaní pred ústavným súdom ustanovený právny zástupca.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (...).

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľky. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že rozhodnutím okresného súdu č. k. 14 C 174/03-194 z 19. apríla 2005 a rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 14 Co 192/05 zo 6. septembra 2005 došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie jeho označených práv rozhodnutím okresného súdu č. k. 14 C 174/03-194, ústavný súd konštatuje, že ako to zo sťažnosti vyplýva, sťažovateľ toto rozhodnutie napadol odvolaním (*„V zákonnej lehote som podal proti nemu odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací vo svojom konaní č. 14 Co 192/05 zo 6. 9. 2005 potvrdil rozsudok Okresného súdu.“*), preto vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutie okresného súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k okresnému súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. K námietke porušenia označených základných práv rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 14 Co 192/05 zo 6. septembra 2005 treba konštatovať, že uvedené rozhodnutie krajského súdu podľa zistenia ústavného súdu nadobudlo právoplatnosť 16. decembra 2005, pričom sťažnosť bola na poštovú prepravu odovzdaná 27. apríla 2006 a ústavnému súdu doručená 2. mája 2006.

Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 16. decembra 2005, predmetná sťažnosť bola podaná v čase (27. apríla 2006), keď už zjavne uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených ani v tejto časti sťažnosti a sťažnosť vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 14 Co 192/05 zo 6. septembra 2005 bolo potrebné posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

3. Sťažovateľ sa domáhal aj práva „na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím“ okresného súdu a krajského súdu.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V zmysle § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci (...), koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“), ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo

v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak. Citovaný zákon č. 514/2003 Z. z. poskytuje teda sťažovateľovi účinnú ochranu jeho práv a právom chránených záujmov (mutatis mutandis IV. ÚS 158/03), teda o návrhu „na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdov“ rozhoduje najprv iný než ústavný súd.

Použitie uvedených právnych prostriedkov nápravy je v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, a teda i podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom. Zo sťažnosti nevyplýva, či sťažovateľ podal návrh ministerstvu spravodlivosti „na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdov“. Okrem toho sťažovateľ neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala ospravedlnenie nevyužitia všetkých právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje. Ústavný súd preto konštatuje, že sťažovateľ ak sa domnieva, že označené súdy mu nezákonným rozhodnutím spôsobili škodu, nevyužil tie právne prostriedky, ktoré mu zákon účinne poskytuje na ochranu jeho práv, a preto ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa v tejto časti nie je prípustná pre nevyčerpanie dostupných a účinných právnych prostriedkov ochrany.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2006